

Til
Det kongelige kunnskapsdepartement

Oslo 20. oktober 2011

Fagerbergutvalgets utredning NOU 2011:6 *Et åpnere forskningssystem – høringsuttalelse fra Høgskolen i Oslo og Akershus*

Vi viser til brev datert 30.05.11 der Kunnskapsdepartementet (KD) ber om syn på problemstillinger og løsninger som Fagerbergutvalget leverte i sin utredning 02.05.11.

KD gjør oppmerksom på at høringsinstansenes innspill vil inngå som kunnskapsgrunnlag for arbeidet med ny forskningsmelding. Vår tolkning er at dette gjelder de tema som er tatt opp av Fagerbergutvalget.

Saken har vært behandlet gjennom en intern høring til de faglige enheter ved høgskolen og høgskolens styre har diskutert saken i sitt møte 29. september.

Fagerbergutvalgets mandat var å vurdere status i forhold til de ni forskningspolitiske målene som ble formulert i St.meld. nr. 30 (2008-09), *Klima for forskning*. Utvalget skulle drøfte sammenhengen mellom mål, ressursbruk og de resultatene vi får av offentlig finansiert forskning, og videre gi råd om tiltak og endringer som kan føre til bedre resultater.

Fagerbergutvalget bekrefter på mange måter det som allerede er kjent om ressursbruk og forskningens vilkår i sektoren. Analyser og forslåtte tiltak er til dels basert på dokumenterbare fakta hentet fra kjente kilder, mens en del forslag er basert på noe løsere grunnlag. Dette kommenteres eksplisitt i utredningen, som peker på at deres statistikker og utregninger bare er forsøk som er ment som et utgangspunkt for videre analyser.

Utredningen konkluderer med ”at det er et betydelig potensial for forbedring innenfor det offentlig finansierte forskningssystemet”. De foreslåtte tiltakene vil føre til en moderat økning av de offentlige bevilgningene.

Et åpnere forskningssystem?

Fagerbergutvalget lanserer tanken om ”et åpnere forskningssystem”, en åpen konkurransearena i Forskningsrådet, for alle forskere i alle sektorer, med vekt på fornyelse, banebrytende forskning og forskning på tvers av faggrenser. Denne ideen er valgt som utvalgets overordnede forslag til strategi. ”Et åpnere forskningssystem” definerer utvalget som et system som er mindre programstyrt enn det vi har i dag, og de mener at en ”åpen konkurransearena” vil føre til at de beste prosjektene i større grad vil vinne fram, uansett tematisk orientering.

Diskusjonen om balanseforholdet mellom ikke-tematisk og tematisk eller programstyrt forskning bør nyanseres. En rekke av Forskningsrådets programmer er forskerinitierte og har viktige innslag av grunnforskning. Det samme gjelder integrerte prosjekter i EUs rammeprogrammer. Det som bør vektlegges er derfor balansen mellom størrelsen på midlene forskerne kan søke på for hhv. temastyrt og ikke-temastyrt forskning.

Fagerbergutvalget diskuterer ikke om konkurransen om midler skjer ut fra likeverdighet. Forskere ved ulike institusjoner har ikke de samme forholdene som grunnlag for å drive forskning. Det er en forpliktelse å kanalisere forskningsmidler slik at grunnlaget for forskningsbasert undervisning ikke svekkes. Det er ulike behov fra institusjon til institusjon, alt etter forsknings- og utdanningsprofil. Det vil være forskjeller mellom breddeuniversiteter og høgskoler med mindre fagmiljøer og flere

profesjonsutdanninger med kortere tradisjon for forskning. Behovet for ny, forskningsbasert kunnskap er stort innen for eksempel flere profesjonsutdanninger, og det er viktig at de miljøene der slik forskning er forankret, ikke taper i konkurransen om midlene. Erfaringene fra FRIPRO er at breddeuniversitetene vil tjene på en ordning med et «åpnere forskningssystem». Fra næringslivet er erfaringen at økt konkurranse fører til at de store blir større og dermed en risiko for at effekten blir en monopolisering.

Fagerbergutvalget foreslår å endre det som nå er øremerkede ressurser til helseforskning og instituttsektor for å styrke en fri, åpen konkurransearena. De regionale helseforetakene fordeler betydelige midler til forskning gjennom prosesser som er effektive og transparente. Fordelingsprosessen styrker samarbeidet og bidrar til å koble helseforetakene og universiteter og høyskoler i dialog om felles prioriteringer.

Høgskolen støtter en økning av midler til ikke-tematisk forskning, men dette må balanseres i forhold til andre tiltak rettet mot å bygge mer robuste fagmiljø og behovet for ny, forskningsbasert kunnskap innen for eksempel flere profesjonsutdanningene. Høgskolen mener at et åpnere forskningssystem må balansere med strategiske satsinger på forskning innen fagfelt og profesjoner der det er særlige behov. Kravene til uavhengige og gode fagfellelvurderinger med mulighet for tilsvær øker når rammene for en åpen konkurransearena øker. Det er også behov for å vurdere hvor mye ressurser som skal brukes til søknadsskriving i sektoren.

Forskningsbarometer

KD ønsker spesielt at høringsinstansene skal kommentere utvalgets forslag om å utvikle et forskningsbarometer der hensikten er å styrke kunnskapsgrunnlaget for å vurdere sammenhengen mellom mål, ressurser og resultater.

Når ideen om et forskningsbarometer skal videreutvikles, bør dette ses i sammenheng med Kunnskapsdepartementets tilstandsrapport, Forskningsrådets indikatorrapport og det pågående arbeidet i EU med Multirank. Det vil være en stor fordel om datahenting til ulike formål ses i sammenheng, slik at samme data ikke må leveres flere ganger. Det viktig å etablere et system med robuste indikatorer som holder over tid. I tillegg bør det være en målsetting å komme fram til gode indikatorer som fanger opp hvordan forskning i næringslivet og samfunnet for øvrig brukes.

Bibliometrisk resultatinformasjon, doktorgrader, internasjonal finansiering og innovasjonssamarbeid med næringslivet er forslagene til indikatorer i et forskningsbarometer som tenkes brukt likt for alle forskningsutførende sektorer. Ved siden av slike felles sett av indikatorer savnes vurderinger av muligheter for supplerende indikatorer som i større grad kan gjenspeile variasjon av nasjonale og regionale mål og resultatområder mellom sektorer og kanskje mellom fagområder. Hvis ikke viktige områder for variasjon i FoU-profil fanges opp vil et forskningsbarometer kunne bli en autopilot innstilt på akademisk drift. Mindre variasjon i forskningssystemet, svakere oppmerksomhet mot velferdsvirkninger ulike forskningssektorer skal ivareta, og mer (halv)akademisk middelmådighet peker seg ut som eksempel på ganske sannsynlige virkninger av for ensidige indikatorer for forskningskvaliteter. Før denne typen forskningsbarometer tas i bruk utenfor forskningssystemets kjerneområde, de etablerte universitetene, er det behov for oppfølgingsarbeid og tiltak for å få større oppmerksomhet mot innslag av oppgavevariasjon i det norske forskningssystemet. Internasjonale kvalitetskrav og kriterier knyttet til kvalitetssikring og kvalifikasjonsrammeverket er blant de åpenbare forskningsstrategiske temaene UH-institusjoner skal og vil legge vekt på som ikke er tatt med i vurderingene i skissene til forskningsbarometer. Slike kriterier er klare eksempler på at viktige strategiske samspillsområder mellom forsknings- og utdanningsoppgaver i UH-sektoren er aktuelle også for vurdering av forskningspolitiske endringer.

Fra analysene til Fagerbergutvalget går det fram at det er svak faktisk støtte for skillet i uttelling for forskningspublisering mellom nivå 1 og nivå 2. Å få denne type nivåskille til å fungere rimelig dekkende for nyere forskningsfelt, som mange høyskolerettede FoU-områder er, må en regne med er enda vanskeligere enn for mer etablerte disipliner og spesialområder.

Høgskolen støtter forslaget om forskningsbarometer, men mener at valg av indikatorer må utredes bedre og ses i sammenheng med andre indikatorordninger nasjonalt og internasjonalt. Det er også en forutsetning at valg av indikatorer er stabilt over tid for å kunne evaluere endringer.

Resultatbasert finansiering (RBO)

Etter at ordningen med RBO ble innført har rammen vært uendret mens produksjonen har økt betraktelig. Den økte produksjonen i sektoren har vist at incentivordningen har gitt tilsiktede resultater. Det er derfor viktig å styrke dette incitamentet. Siden innføringen er uttellingene svekket så vidt mye at effekten er i ferd å avta.

RBO er knyttet opp til tellkantsystemet, og det er en utfordring at andre publiseringsformer ikke teller. Dette vil kunne bidra til å svekke populærvitenskapelig formidling og formidling rettet mot bedrifter og offentlig sektor.

Høgskolen støtter Fagerbergutvalgets forslag om styrking av RBO med kr 290 millioner. Det er fortsatt behov for å forbedre og kvalitetssikre grunnlaget for RBO når det gjelder publisering.

Forskerfunn

Fagerbergutvalget er delt i sitt syn på en eventuell kanalisering av små driftsmidler til aktive forskere i UH-sektoren. Argumentet for dissensen er at det vil medføre for stor inngripen i institusjonenes autonomi.

Det er et åpenbart behov for å øke driftsmidler til forskere og vi trenger initiativ for å få dette til. Det er et ledelsesansvar å se til at driftsmidler blir brukt slik at både forskeren, institusjonen og samfunnet får best mulig effekt av innsatsen.

UHR og Forskningsrådet arbeider nå med en felles standard for beregning av kostnader for eksternt finansierte prosjekter. Eksterne prosjekter vil i større grad bli fullfinansierte og dermed binde opp mindre av institusjonens egne midler. Dette vil gi institusjonene et bedre handlingsrom til selv å tildele driftsmidler til egne aktive forskere.

Høgskolen støtter ikke forslaget om Forskerfunn, men mener at dette er et spørsmål om dimensjonering som må ses i sammenheng med RBO. Høgskolen mener at institusjonene selv skal ha størst mulig råderett over tildeling og fordeling av driftsmidler.

Forskningstid

Den viktigste ressursen i offentlig finansiert forskning er forskningstid. Fagerbergutvalget konkluderer med at det er behov for økt fokus på forskningstid som ressurs og anbefaler en gjennomgang av resultater ved den enkelte institusjon.

Forslagene til utvalget kan forsterke skillet mellom produktive og mindre produktive forskere som måles etter visse indikatorer, men uten å fange opp mye av det viktige arbeidet som utføres i områder der forskning, innovasjon og utviklingsarbeid til en viss grad overlapper. De produktive forskerne kan få tilført ressurser som fører til at de i mindre grad underviser, og det er en utfordring at dette kan bidra til å svekke forskningsbasert utdanning ved at de mest aktive og produktive forskerne i liten grad bidrar i undervisningen.

Ulike arbeidstidsordninger for ansatte er problematisk for sektoren. Det er viktig å få etablert gode, transparente og felles systemer som kan bidra til en mer effektiv bruk av UH-sektorens ressurser. Her har både arbeidstager og arbeidsgiver en stor utfordring som krever langsiktig og konstruktivt samarbeid med felles mål.

Et alternativ til utvalgets forslag som bør vurderes, er at incentivmidler i større grad kan rettes inn mot forskere som inngår i forskergrupper. Slik vil flere forskere kunne bli aktivisert og forskningstiden

samlet sett kunne bli brukt mer effektivt. Dette kan skje gjennom to kanaler, gjennom Forskningsrådet og fra nærmeste ansvarlige leder. En oppfølging av dette vil kreve en annen tilnæringsmåte enn den utvalget har vurdert og anbefalt, med større oppmerksomhet på grupper og forskningsledelse. Ressursene tildeles institusjonene til strategiske satsinger. Dette vil også stimulere SAK-tankegangen.

Høgskolen ser et stort potensial for bedre utnyttning av tidsressursen, blant annet ved satsing på forskergrupper og på å bygge mer robuste fagmiljø. Det er viktig å vurdere effekten av de incentiv- og finansieringsordningene som er etablert.

Opptrapping av forskerutdanning

Fagerbergutvalget foreslår en betraktelig økning av dimensjoneringen av doktorgradsutdanningen. Dette begrunnes med at det vil være et erstatningsbehov (aldersavgang) i forskningssystemet, at det vil oppstå nye behov i nærings- og samfunnsliv for øvrig, og at Norge skal bidra sitt til global kunnskapsutvikling.

Det kan være gode grunner til å øke dimensjoneringen av doktorgradsutdanningen ved finansiering av flere stipendiatstillinger. Imidlertid bør tallgrunnlaget utredes bedre, noe som allerede er i ferd med å bli gjort i samarbeid mellom UHR og KD. Vi har også bruk for å få vite mer om antall avlagte doktorgrader blant de som allerede er i fast stilling i sektoren.

Det kan oppstå et økt behov for flere med doktorgrad innen offentlig sektor og næringsliv, men det forutsetter tiltak for å legge til rette for bedre samarbeid på tvers av sektorgrenser enn det vi har i dag. Det er også et økende behov knyttet til profesjonsutdanningene. Spørsmålet er om vi vet nok om søkere/søkergrunnlaget til utlyste stillinger i andre sektorer.

Doktorgradsstipendene som fordeles over statsbudsjettet dekker i størrelsesorden 80 % av de reelle kostnadene. I tillegg til å være en velkommen ressurs, innebærer således en doktorgradsstipendiat en omfordeling fra eksisterende aktivitet som presser institusjonenes handlingsrom. En vesentlig økning av antallet doktorgradsstipendiater fordrer derfor at finansieringen av hver enkelt kandidat økes betydelig.

Det er også viktig at resultatene av forskerutdanningene evalueres og forbedres. Forskerutdanningen bør organiseres bedre og ledes tydeligere slik at gjennomstrømningen øker og fullføringsprosenten går opp. Det bør også utredes nærmere om oppretting av nasjonale forskerskoler kan bedre gjennomstrømningen og styrke kvaliteten, særlig innen profesjonsrettet, tverrfaglig forskning. Tradisjonelt har høgskolene bedre studiegjennomføring enn breddeuniversitetene. Høgskolene deltar i økende grad i utdanning i 2. og 3. syklus.

Høgskolen støtter forslaget om opptrapping av forskerutdanningen, herunder også diskusjoner om rekruttering, kjønnsbalanse og veiledning. Særlig bør høgskolene og profesjonene tilgodesees med flere stipendiater. Dette er viktig kompetanse for å opprettholde og videreutvikle grunnlaget for velferdstjenester. Finansieringen av stipendiatene må også styrkes.

Organisering av forskning

For å få til effektiv og solid forankret forskning i Norge må det være legitimt å spørre vi har en hensiktsmessig organisering av forskning, et system for å sikre god forskningsledelse og bygge robuste fagmiljø? Dette er et tema utvalget ikke berører og mange av utvalgets forslag til tiltak er rettet mot den enkelte forsker. Gode resultater synes så langt å være oppnådd gjennom sentra og forskergrupper. Forholdet mellom slike ordninger og det utvalget benevner som en åpen konkurransearena, er ikke tilstrekkelig dokumentert. Hvordan vil en åpen forskningsarena gi bedre ressursutnyttelse, større produksjon eller høyere kvalitet med virkning over tid? Hva er argumentet for at en slik arena bedre vil svare til viktige behov i både UH-sektoren og samfunnet, nasjonalt og internasjonalt?

Utvalget drøfter ikke spørsmålet om i hvilken grad forskningsmidler skal gå til enkeltpersoner, fagmiljøer eller institusjoner. Utvalgets overordnede forslag bygger sterkt opp om den individuelle forskeren med en åpen konkurransearena, Forskerfunn med driftsmidler til den enkelte forsker og tildeling av stipendiater til forskerprosjekter. Konkret vil forslagene bidra til at mer midler går til enkelte forskere som er dyktige når det gjelder å skrive prosjektsøknader og publisere, og som er godt etablert med gode resultater fra tidligere. Det er ikke åpenbart at disse forskerne også bidrar til å bringe inn de nye og innovative problemstillingene, bygger sterke og robuste fagmiljøer og sikrer en bedre arbeidsdeling. Dette er forslag som vil kunne øke spenningen mellom forskerne som individer, robuste fagmiljøer og det institusjonelle. Utvalget problematiserer ikke dette.

I Det norske forsknings- og innovasjonssystemet – 2011 går det fram at forskerpersonale i UH-sektoren med førstestillingskompetanse består av 3086 førsteamanuensiser og 812 førstelektorer (Tabell A.7.8, s. 229). Ved statlige høyskoler er fordelingen mellom disse to førstestillingsvariantene 985 og 541. I arbeidet framover mot en ny forskningsmelding er det vesentlig at situasjonsbeskrivelser og vurderinger av behov og tiltak når det gjelder forskerkvalifisering tar utgangspunkt i faktiske forhold og mønstre og tiltak som er i bruk i ulike deler av forskningssystemet. Det er behov for å få en bred belysning av kvalifiseringsbehovene også knyttet til oppgaver der kunstnerisk, faglig, og pedagogisk utviklingsarbeid er vesentlige kvalifiseringsinnslag, og vurdering av hva slags typer av tiltak framover som kan bidra til at en ikke får for ensidig forskerkvalifisering når betydelige deler av det faglige og vitenskapelige personalet ved universiteter og høyskoler går av for aldersgrensen og skal erstattes.

Høgskolen ser behov for en bedre organisering av forskningen og et incentiv- og finansieringssystem som bidrar til å bygge og drifte robuste fagmiljø. Det er også behov for å vurdere førstelektorprogrammene som en del av forskerutdanningen. UHR har nedsatt en arbeidsgruppe som nå vurderer de ulike programmene i en sammenheng.

Hvordan styrke forskningsbasert utdanning?

På nasjonalt nivå er det en forpliktelse å kanalisere forskningsmidler slik at grunnlaget for forskningsbasert undervisning ikke svekkes. Det er nødvendig med bredde i forskningen for å dekke behovet for undervisning. En av flere viktige sider ved dette er å kunne involvere dyktige masterstudenter i forskningsprosjekter. Det vil være ulike behov fra institusjon til institusjon alt etter forsknings- og utdanningsprofil, og det vil være forskjeller mellom breddeuniversiteter og høyskoler med mindre fagmiljøer og flere profesjonsutdanninger med kortere tradisjon for forskning.

Høgskolen ser at det kan være konflikt mellom målsettinger og tiltak på forskningsområdet og behovet for å styrke forskningsbasert utdanning. Denne konflikten vil være særlig tydelig i institusjoner som har ansvar for et mangfold av profesjonsutdanninger.

Innovasjon

Fagerbergutvalget belyser i liten grad forholdet mellom anvendt forskning og innovasjon, og har ikke foreslått tiltak for å styrke denne relasjonen. For både UH-sektoren og instituttsektoren er forskning koblet mot bedrifter og offentlig forvaltning viktig og kan bidra til økende innovasjonsevne.

Høgskolen mener det er et behov for en sterkere kobling mellom forskning og innovasjon.

Høgskolesektoren

Når det gjelder UH-sektoren er en ekstra utfordring å ha oppmerksomhet mot at det også er særskilte mål for FoU-innsatsen ved høyskolene. Her har statlige myndigheter vektlagt disse tre overordnede målområdene:

- å bidra til utvikling og innovasjon i næringsliv og offentlig forvaltning i regionen,
- å styrke praksisfeltet for profesjonsutdanningene, og
- forbedre undervisningen/utdanningen.

Prioriteringen av innovasjonsrettet FoU samsvarer med det fjerde målet for norsk forskningspolitikk i den seneste forskningsmeldingen, *Klima for forskning* (St.meld. nr. 30 (2008-09)) om å bidra til et kunnskapsbasert næringsliv i hele landet. FoU rettet mot å styrke praksisfelt for profesjonsutdanninger samsvarer også godt med forskningsmeldingens mål om å bidra til forskningsbasert velferdspolitik og profesjonsutøvelse. Mål om å styrke samspillet mellom utdanning og FoU i hele UH-sektoren, inkludert de store høgskoleområdene, har fått stor oppmerksomhet ikke minst gjennom kvalitetsnormer og kriterier fra NOKUT og i det nasjonale kvalifikasjonsrammeverket. I de forskningspolitiske målene får ikke samspillet mellom utdanning og forskning direkte oppmerksomhet.

Den vekten som Fagebergutvalgets arbeid gir til tverrgående fellestrekk i forskningssystemet gjør samtidig at en i veldig liten grad fanger opp særskilte mål og utfordringer for slike nykommere av institusjoner og oppgavefelt. I videre arbeid fram mot en ny forskningsmelding er det vesentlig at en ikke fortsetter å overse slike nye tilskudd av forskningsområder og oppgaver. Framhevingen blant annet av forskningsbasert profesjonsutøvelse og kunnskapsbasert næringsliv i hele landet trenger videre oppfølging blant annet med vurdering av:

- hva som er vesentlige resultatområder for forskning med varierte oppgaver og mål,
- behov for oppmerksomhet også mot publiseringskanaler som ikke først og fremst har forskerkolleger som målgruppe, og
- bredere behov for forskerkvalifisering (for kunstnerisk, faglig og pedagogisk utviklingsarbeid) som doktorgradsutdanningene ved de etablerte universitetene sjelden ivaretar.

Høgskolen etterlyser en sterkere vektlegging av høgskolens ansvar i forhold til forskning og utdanning. Her vil vi trekke fram tiltak for å bidra til utvikling og innovasjon i næringsliv og offentlig forvaltning i regionen, å styrke praksisfeltet for profesjonsutdanningene, og forbedre undervisningen/utdanningen.

Oppsummering

Utredningen har en uttrykt vilje til å løfte fram viktige dilemmaer og spenningsforhold knyttet til dagens finansieringssystem, som for eksempel måling av forskningsresultater, tidsbruk i UH-sektoren, programsatsing og vurdering av fremtidig behov for forskere. Produktivitetstenkningen dominerer mens spørsmål om verdier og kvalitet basert på resultater som er vanskelig å måle, kommer i bakgrunnen.

I hvilken grad Fagerbergutvalgets rapport har gitt et dekkende bilde av situasjonen i Norge er usikkert, og også om utvalget har tolket sitt omfattende mandat slik at sektorens og samfunnets behov er sett i sammenheng på en fruktbar måte. Det er også spørsmål om utvalget tar tilstrekkelig hensyn til de fremtidige behovene i Norge og internasjonalt og om de foreslåtte tiltakene faktisk bidrar til bedre kvalitet og gode, kreative forskningsmiljøer.

Mandatet fra KD er svært omfattende. Fagerbergutvalget har i sin tolkning og med sine prioriteringer gått inn for en *for* snever avgrensning med vekt på målbare sider ved ressursbruk i UH-sektoren, uten å vurdere mer gjennomgripende hva man ønsker å oppnå med utredningen. Mangfoldet i sektoren kunne ha vært belyst tydeligere. Mye tyder på at de foreslåtte tiltakene passer universitetene bedre enn høgskolene. Avslutningsvis vil vi derfor trekke fram noen momenter som vi mener er særlig viktige:

- *Høgskolen støtter en økning av midler til ikke-tematisk forskning, men dette må balanseres i forhold til andre tiltak rettet mot å bygge mer robuste fagmiljø og behovet for ny, forskningsbasert kunnskap innen profesjonsutdanningene.*
- *Høgskolen støtter forslaget om forskningsbarometer, men forutsetter at valg av indikatorer er stabilt over tid for å kunne evaluere endringer.*
- *Høgskolen støtter forslaget om styrking av RBO.*
- *Høgskolen støtter ikke forslaget om Forskerfunn, men mener at dette er et spørsmål om dimensjonering som må ses i sammenheng med RBO. Høgskolen mener at institusjonene selv skal ha størst mulig råderett over tildeling og fordeling av driftsmidler*

- *Høgskolen ser et stort potensial for bedre utnytting av tidsressursen, blant annet ved satsing på forskergrupper og på å bygge mer robuste fagmiljø.*
- *Høgskolen støtter forslaget om opptrapping av forskerutdanningen, og særlig bør hø skolene og profesjonene tilgodesees med flere stipendiatater. Finansieringen av stipendiatene må også styrkes.*
- *Høgskolen ser behov for en bedre organisering av forskningen og et incentiv- og finansieringssystem som bidrar til å bygge og drifte robuste fagmiljø. Det er også behov for å vurdere førstelektorprogrammene som en del av forskerutdanningen.*
- *Høgskolen ser at det kan være konflikt mellom målsettinger og tiltak på forskningsområdet og behovet for å styrke forskningsbasert utdanning. Denne konflikten vil være særlig tydelig i institusjoner som har ansvar for et mangfold av profesjonsutdanninger.*
- *Høgskolen etterlyser en sterkere vektlegging av hvordan forskningen skal styrke høgskolens rolle i forhold til utvikling og innovasjon i næringsliv og offentlig forvaltning i regionen, å styrke praksisfeltet for profesjonsutdanningene, og forbedre undervisningen/utdanningen.*

Kari Toverud Jensen
Rektor

Ann Elisabeth Wedø
Høgskoledirektør